

Potieracia

—Quin posat Enric, sembla que t' hagi afectat la carta de la Comissió de Festes.
—Calla, no 'n parlis, que la Comissió se sentirà xiular.... les orelles.

Gran Café París

Tots els dies tarde y nit concert per nombroses artistes

Sucursal del Paradís

— ENTRADA LLIURE —

Es tant lo que dominan l'art en la sastrera

Gomá germans

que fins els esguerrats surten d'allí elegantíssims.

Cluentes com á miralls us deixarán les sabates si aneu á enllustrarles á casa en
CASCARRA Plassa de la Sal, 20

També es ven crema de totes classes menos les fetes ab ous. Talons de goma, per no fer soroll al retirar, de totes mides

La acreditada CAMISERÍA
d' en SIMEÓN IBARS, pagant
tribut á la prempsa recomana
deixém aquest lloc en blanc.

 TORRES

CONSULTORI Medicina general
VIES URINARIES

 « 606 »

PERXES DE BAIX, 10 = = = =
= = = = CONSULTA DE 11 A 1.

Taller y magatzém de mobles de **CÉLESTINO JAUÉ**
Especialitat ab los mobles fets per encarrec Se serveix ab puntualitat
Despatx: Pescadería, 3, (Baixada de la Trinitat)

~ SOMBRERERIA ~

DE

Antonio Roig

GRAN SURTIT EN SOMBREROS Y GORRES

á preus económics

EDUART ANDREU

Sastre.—Major, 36, pral.

270

Potteracia

• • • • • • • • • • • • • • • • • • •

¡Oh! l' informació!

RECORDARÁN lo succehit fa dies al periòdic madrileny «A. B. C.» el qual va dir al dematí qu' en Cobian havia estat víctima d' un accident y aquest no li va ocurrir fins al cap-vestre, donant peu á que la prensa s' en ocupés com á un cas d' assombrosa informació.

Doncs lo del «A. B. C.» es insignificant comparat ab la trassa dels de «El Correo Leridano» en avençar les notícies.

Aquest periòdic del matí deia en una crònica de l' edició del dijous:

«Ha fallecido repentinamente esta tarde, á bordo del buque almirante «Vittorio Emanuele» el jefe de las fuerzas navales reunidas en aguas de Trípoli, almirante Aubry».

Y era cert. El desgraciat almirant va morir la tarde á qu' es volien referir els de «El Correo Leridano» y que anonciaren als llegidors al dematí donant proves de que á Trípoli hi tenen montat un servei inmillorable, qu' els comunica ab anticipació lo qu' ha de passar, encara que la naturalesa dels fets, els coloqui en una èsfera molt per demunt de la voluntat dels homes.

Tercera època. ② ② Núm. 24.

② ② ② Lleida 9 de Mars de 1912.

La correspondència al Director. ② Dels treballs que s' insertin ne son responsables els seus autors.

Reflexes

TINC un tulipà que m' embelessa l' existència y condensa tot lo meu goig, tot lo meu orgull.

La juventut sençera estic passant contemplantlo, trovant-hi cada dia noves perfeccions.

La part inferior dels seus pétals, té la blancura inmaculada de la neu, lo restant té la viva vermellor del foc que m' abrasa el cor.

Jo l' he mostrat á moltes dames el meu tulipà, mes elles no han sapigut veure-hi els encants que jo hi trovo. Potser el meu tulipà no els hi somriu á les dames com me somriu á'n á mi; potser es nega á comunicarleshi aquelles afalagadores impressions qu' á'n á mi em regala continuament. Lo cert es que á les dames á qui l' he mostrat, no les hi ha esset concedit el veurehi com jo deleits inagotables.

El jorn que trovi una dama qu' oviri en el meu tupilà una font de plahers, el meu cor s' obrirà á una vida desconeguda y somriurà á l' esperança.....

Potícracia

Feu mal fet, amiga, de tenir un mirall per confident.

Penseushi!

Ell no vos enganyará; es cert. Ells no vos traicionará dientvos lo que no es, y reflectarà fidelment la vostra esbeltés, la perfecció suau de les linees del vostre cos y els encants seductors del vostre rostre, empró vos, hi podéu llegir en el mirall, lo que no has diu.

Y si arrivant á persuadirvos de les veritats qu' entreveureu en el mirall vos creieu un temptació, temeus, perque no trigaréu pas mol en convençeus de que també podéu esser una temptació pera els homes.

Y á les hores, la presunció nascuda al contempláus tan hermosament divina, podria molt ben estar la vostra desgracia.

Moltes son les dones qu' en la bellesa hi han trovat la mort....!

Moltes son les roses qu' han restat issolades en un recó del jardí, fins que les ha marcides la tristesa....!

•

Detureuvs, dona estoica, per uns instants y concedíume el puguer contemplar els vostres ulls.

La fredor de les vostres mirades es-glaia, mes al referse l' anima de la primera impresió, nota un ambient saturat de serenor, pregnat de calma que li ofrena la temptadora dolçor de les hores plàcides.

Les anémones vos han comunicat el seu abandono, dona impassible, y per çò sabéu esguardar totes les coeses ab aquella indiferència dels espirits superiors.

Jo voldria llegir un altra volta en els vostres ulls, oh vos, l' amiga d' uns moments, l' estat del vostre cor pera provar de contagiarme de la satisfacció que li produheix el trovarse lliure d'anhels y ilusíons.

¡Oh, la dona estoica; aquelles interminables hores de la vida en que la meua ànima ha de beurer en la copa del dubte l' amargant licor, cóm les anyoro les qu' es passen esguardant els vostres ulls, serens, frets, impassibles...!

La Pubilleta de Fraga

RASE, y no va de quïento, una pubilleta de Fraga que sempre estava trista.

Conten que jamai perfilador de versos ha sonniat rostre més diví. Conten que l's seus ulls eren negres com una mora y els llabis rojos com la purpra, y conten que no es recordava en el poble haver vist formes tan delicades y pures. Conten que tots els galans la coronaren regina del cel y sobiranía de la terra. Conten que molts un hivern moriren d' amor, y altres encara esperen y sospiren, y conten qu' ella sempre estava trista y la seu tristor contagiava y preocupava á tot el poble. Conten que jamai els seus llabis dibuixaren una riatlla. Conten

Poticracia

males llengües, que més de quatre vegades l' havian vist plorar, y conten murmuradors que la pubilleta de X... estava embruixada...

Passaren els dies que les neus cobriren les montanyes, caigueren les rosades flors de l' atmeller, y ab la Primavera, vingueren les margarites á esmaltar els camps, y á la tardaor, á Fraga, la recullida de les figues.

En aquests últims temps aparegué al poble un *Marchand* alt y prim, guapo, de bigotis á lo mosquete y fill d' una de les famílies més aristocràtiques de la nostra envejada ciutat, quin objecte el portá allí foren assuntos comercials...

Tots els dies á mitja tarda, la pubilleta de X... sortia al balcó, apoiava les mans á la barana, erguia el busto y mirava ficsos en un punt. Al poc rato la bocina de un auto que creuava com un mal esprit els carrers y despertava la tranquila vida del poble, donant lloc á que xafarders y desenfeinats treguessin lo cap per finestrals y entrades...

L' auto, qu' era roig, es parava devall del balcó de la pubilleta; baixava el qu' el guiava y de baix estant li donava les bones tardes, que ella contestava ab un somris...

—«Pare, el meu bon pare, la vostra pubilleta s' adonat que les neus de les muntanyes cauen assobre vostra testa.»

—«Filla, la meua hermosa filla, perqué hu dius?»

—«Pare, el meu bon pare, no endèvineu mà alegría?... y com el seu pare no comprengués, la pubilleta es posá á plorar y entre llàgrimes y sospirs exclamá: «Pare, el

meu bon pare, ja no estimeu gens á la vostra filla...»

La pubilleta de X... ja no está trista; la pubilleta de Fraga riu molt, y les seues riacles alegran á tot el poble perque l' seu bon pare ja ha comprés los motius del seu canvi y no hi ha posat obstacles, al contrari, admet al *Marchand* del auto á casa la seu pubilla...

Aixís hu contaren y fins ens asseguren, qu' aquest *Marchand*, fill de Lleida y que tan poc cas feia de les dones, ha acavat per anar á missa ab la pubilleta de Fraga.

POTICRACIA, que sab xafardejar, va escoltar ab dalit aquest qüentet, que podríá titularse:

«Tot ó poden les dones, ó siga, les figues de Fraga.»

Frasse felís

POTICRACIA no solsament es llegeix á Lleida. POTICRACIA traspassa els limits de la nostra ciutat y no hi ha damisela que per un temps s' hagi trovat entre nosaltres, que no esperi anheiosa l' arrivada del nostre setmanari.

Entre les moltes que lleigeixen la POTI s' hi poden contar les germanes Nougués qu' es troven á l' hermosa capital de la regió llevantina.

La Pilar, qu' es la més gran d' elles, l' espera ab tal dalit, que segons en comunica un amich que tenim en aquella ciutat, sempre qu' el trova li pregunta ab una mitja riatlla d' ansietat:

—¿Aun no ha llegado el futuro *Boletín Oficial* de la provincia de Lérida?...

Agencia matrimonial

OM varem anunciar la setmana passada, comensém á publicar aquesta nova secció que per anticipat no dubtém en assegurar que serà molt ben rebuda pel nostre públic, representant un nou èxit per nosaltres.

En els números pròxims continuarém publicant una curta biografia de cada un dels casadors que considerém dignes d'arrivar á esser uns bons caps de família.

Y deixantmos de preámbuls, comensém:

ANDREU.—Don Eduart.—Domicili: Major, 36. Guapo y ben plantat, 35 anys, amic d' en Piñol y sustitut seu al Café París; es un dels *corridos* més antics ab que conta nostra ciutat. Actualment per culpa seu estan renyides la bailarina de cal Peret y un altra artista d' aquella casa. No fa molt varen fer correr qu' es casava, mes nosaltres sapiguerem que eren males llengues que no'l

volien bé y volien impedir que li sortís cap proporció.

Si ensopega la muller, serà un marit model.

BELLÍ.—Don Epifani.—Domicili: Major, 7. Jove, solter y metje; més que guapo, lleig, porta sempre flor al trau de l' americana; té uns 30 anys y pesa 57 kilos sense la roba y 'ls grans de la cara. Va esser presentat com a concejal per el primer districte, y bé prou que poden pensarseu, va tindrer que deixarhu correr.

Es metje de «La Paloma», y per si aixó no fos prou, conceller de la prou mai alabada tiple d' aquella casa, Enriqueta Torres. Té devant un bon penvindre y faria un excellent casat.

CASTRO.—Don Pere.—Domicili: Plaça de Constitució, 19. Encara que lleig, molt lleig, es metje radiólec y a més a més cura de gracia; ex futur concejal y arcalde del nostre Ajuntament, imprescindiblement necessari a totes les comisiós de festejos, director d' *El País* y amic y representant d' en Garnier, Xaudaró y de totes les celebritats que han passat y passaran per la nostra ciutat. Lleida n' estarà sempre agraiada al qui ab companyía del seu abans inseparable company en Manel Soldevila, y que ab l' alegria de tots sapigueren fer els gegants y l' marraco, que tot sovint admiren grans y petits.

Malgrat no esser del milloret de la nostra Agencia, pot molt ben passar.

374

Doticracia

PONS.—Don Francesc.—Domicili: Major, 31, (Apotecaria). Guapo, molt presumit, 35 anys, y per esser l' amo, president honorari del circol de la seu botiga; es l' apotecari qu' està millor de roba, millor qu' el Nicolau y 'l Maginet, per més que aquest hagi sigut arcalde, tres ternos d' americana, levita, xistera, y l' adrés de novia comprat per quan se casi.

Com á nuvi *valor probado*, ha tingut relacions formals y hu va deixar correr á la porta de la vicaría.

Li convé dona que no s' en desdigi.

Divagacions

*H*OSALTRES llegím *La Prensa*, y al dir que la llegím, ja podrán suposar qu' estém al tanto de la producció literaria del Aunós, sino en tota la seu integritat, per lo menys en la part principal. Alló es assombrós: quan no es una novelia, es una conferencia, y quan no, un article critic, filosòfic, ó literari simplement, donç rés li està vedad á la clarissima inteligença del «Moloc» de *La Prensa*.

La fecunditat de l' autor de «Almas amorosas» ens ha fet quedar atónits més d' una vegada, y fins ens ha inclinat á considerar que la producció d' aquells que com Lope de Vega han deixat á centenars les seues obres, potser sirá tant sols un reflexe pàlit y ridicol, comparada ab la que pot arrivá á realisar ab el temps el jove simpàtic y prodigiós novelista.

Perque ¡rebonyl! mirin qu' es molt gran aixó d' arrivás á treurer del cap en sis dies, fins á cincuenta quatre pàgines de lletra d' imprenta, que son les que formen l' última novelia «Hacia lo ignoto», sense contar les quatre qu' ocupen titols y dedicatoria. Nosaltres que fórem incapços d' escriureles, no en sis dies, ni en un mes, al esser testimonis de l' insòlita fecunditat del insigne filòsof, no podém menys que pronunciar una sèrie d' interjeccions admiratives.

Interjeccions qu' augmenten intensament al adonarnos que les obres del realiste consumat, son lo milloret de lo millor, la flor de la farina, coincidint ab el dictámen justicier y desapassionat dels critics de *La Prensa*, que ve á esser com una mena de balsam, prou pera curar les ferides que podien obrir en l' epidermis de l' autor de «Almas amorosas», la pedanteria y desconsidéració del últim escript de *Las Noticias*.

Pero nosaltres, que pòsats en el terreno de les afirmacions, no sabém retrocedir, encara volém fer més que *La Prensa*, y estém tentats pera dir qu' aquells qu' en les obres del nostre paisá, no hi vegin surrá el realisme obtingut en disset anys d' estudi y la filosofia amarga de l' experiència, es qu' han tancat els ulls á la realitat y tenen l' ànima minada per l' enveja.

Les nostres interwius

Miguel Jové

AL traçar POTICRACIA la via á seguir pera realizar la tasca que s' imposá, de fer passar per les seues planes á tots aquells de la nostra ciutat de reconeguda significacia dintre la vida teatral, no podia pas omitir, sense pecar de iluigera, al simpàtic Director artistic de «La Paloma».

La personalitat d' en Jové ha anat adquirint de dia en dia un relléu tan important com merescut, perque la seu formació, encara qu' es tinga una inteligencia privilegiada que sápiga assimilarse tot lo que d' aprofitable trovi en l' estudi dels caracters de les obres y dels tipos que les integren, sempre ha suposat un sacrifici que solsament pot trobar adecuada compensació, en el carinyo desinteressat qu' es professa al teatre.

Parlar á en Jové de la vida teatral, es colocarlo en el precis bell mitg del medi ambient en que necessita viure el seu espirit, pera somriurer al recort de les emocions que desperta l' agitació dels solemnials moments qu' es passen entre bastidors. El teatre avui ja es per ell, una necessitat; forma part tan essencial de la seu psicología que si s' el ne privés li passarfa lo que á una planta que pretenguessim ferla desenrotillar en

condicions que repugnessin á la seu naturalesa.

En Jové es l' ànima de «La Paloma. El dia qu' ell hi manqués, la floreixent societat, es trovaria ab un buit que li fora dificilssim cumplir, perque com en Jové s' en troven pocs.

Desde el dimars en que comensen els assaijos fins després de les representacions del diumenge, en Jové no pára y es multiplica pera estar en tots els llocs, pera presenciar totes les escenes, pera corregir tots els defectes y especialment pera animar á tots.

Y els aficionats y les artistes que saben compaginar perfectament el carinyo y el respecte envers el seu Director, no poden menys qu' agrahirli les seues advertencies y els seus mots d' encoratjament.

Durant els moments de la representació en Jové no está un moment quiet, y quan ell no es trova á les taules, sobre tot si les escenes son mogudes, desde els bastidors no pára de fer indicacions encaminades al èxit de l' interpretació. ¡Quantes artistes, després de senyarse y abans de sortir á l' escena, s' encomanen á les mans d' en Jové pera que les animi, com el náufrec s' agafa á la taula salvadora! Y en Jové sempre complacent, sempre benévol, quan veu que titubejen, els va dirigint frasses y jolés! qu' en aquells moments contribueixin á que mantinguin la serenitat que d' altre modo haurien perdut, abismantse en el fracàs.

En Jové, com en *Pepe Chil*, es dels que creuen que la sicalipsis acavarà per impossarse. La tendència á qu' avui s' inclina el teatre, les orientacions que imprimeixen els

autors á les seues noves produccions, venen á ratificarli aquell convenciment. El reinat de lo frívol, de lo alegre, de lo equívoc; l' imperi del *vauville* no li assembla pas triguí molt en ferse esperar. Y en Jové que s' ha de violentar quan ha de fer un paper serío, porque no escáu ab el seu caràcter y qu' en cambi es nota frenètic y electrisat al representar un obra en que hi vessi l' alegria, veient apròp la victòria difinitiva de les produccions que més s' adaptan al seu modo d' esser, somriu satis fet y s' apropa al nas dos dits com si preten gués polvar.

Mentre dura la visita que li fém, en Jové ens explica una infinitat d' anécdotes d' aquelles qu' ocurreixen entre bastidors y que desperten la nostra curiositat:

«Un vespre, ens diu, uns quans bromistes, qu' havien estat també víctimes de les brometes de una tiple molt coneguda á Lleida, volgueren gastarni una, y varen anar al seu camerino á ferli comiat d' un timó en el que hi penjaven, rosquilles, galletes, dolços y demés semblants, tot tancadet en

una capsà. Al anarsen els galantejadors, la tiple obrí la capsà, y al veure el present li agafà un desgana.

La mamá qu' estava aprop d' ella, començà á cridar y dir vituperis contra els qu' havien gastat aquella broma, y arrivà á ressentir-se tant que fins es negà á que la seu nena acavés les representacions d' aquell vespre.

En aquestes, en Modesto dona la senyal, y l' orquesta comença el preludi de l' obra que s' anava á representar. Avisen á la tiple que li tocava l' eixir la primera escena, y ella y la mamá es continuaven negant á representar.

Jo em frisava, porque el preludi s' anava á acabar y s' havia d' aixecar el teló. Tornarem á insistir, y elles s' hi tornaren á negar. Aleshores aviso á dos companys, quins agafen á la mamá, y sense respectar els crits que dava, la tancaren en un quarto, mentre jo ab un manat m' en porto á l' escenari á la tiple, que també cridava y anava repartint á doijo cops de puny; mes al pujar les escales la tiple es donà un cop al cap en el sostre

de la porta. Creguént que s' havia fet mal, me vaig espantar, y començà á cridarla pel seu nom sense qu' em contestés. El preludi anava á finir, y al veurer que ella permaneixia en la seu actitud, vaig deixarla llarga

á terre fent la senyal pera qu' aixequessin el teló.

Y la tiple, per evitar un ridícul y una segura xiulada, al adonarse de que s' aixecava el teló, es disposá á cumplir el seu comés, y aparegué repartint rialles.....»

«Un altra vegada, afegeix en Jové, varem anar la secció á donar unes quantes representacions á Ibars.

Com á obra de lluhiment portàvem *Las Bribonas*, mes al sapiguerhò les autoritats, es van oposar á que les representessim.

Nosaltres no savíem pas' com arreglármoshù, per que era aquella l' obra qu' ens havia de fer triomfar, y la vritat les circumstancies no es presentaven molt favorables.

Y com desitjavem posar tots el medis pera que s' ens concedís el permís, varem decidir que les dagues tiples anessin en comissió á demanarho.

Y del dit al fet. L' Amèrica Escartín y la Birba anaren á trovar al Alcalde, qui després d' oirlas digué que per ell, bueno, que les fessím, pero havia de cubrir les apariencies, y per lo tant lo millor fora que s' entrevistessin ab el Sr Rector.

Disposats á seguirho tot, las tiples esmentadas féren cap á la abadía ont el senyor Rector les va rebrer, y després d' escoltar les seues súpliques, va accedir á qu' es representessim *Las Bribonas*, recomanant qu' ho fessin decentet.

Al vespre es varen posar en escena y obtingueren un sorollós èxit, y al finalizar es presentà una Comissió de joves demanant que l' endemá les fessin una mica més verdetes.

L' endemá, tal como demanaven els joves, hi va haver un xic de verdor, y va

entussiasmar tant, que va tornar la Comissió á dir qu' el últim vespre ja ho podien fer tal com acostumaven.

Y *Las Bribonas* varen triomfar en el teatre y en aquell poble del Urgell, que ja un altra volta, s' havien entussiasmat tant ab *La fresa*, qu' á les deu del matí, despatxaven als aficionats pera que anessin á representarla novament, com á secció *vermouth.*»

En Jové seguéis contantmos anécdotes, pero son tantes, que si les haguessim de repetir ens farfem interminables.

Tot té el seu preu

A deuen sapiguer qu' á S. Pere, el jesuita Lluís Casas, fá exercicis pera dones soles.

Es una altra de les plagues qu' ens proporciona la Quaresma. En un d' aquests exercicis arremeté contra les dones que freqüenten teatres, cines y demés llocs un sí ó no son pecaminosos, al dir del disertant.

Totes les assistentes quedaren convenudes de que tenfa rahó.

Mes com que á aquestes conferencies sols hi poden assistir dones, els del «Cassino Principal» no s' enteraren de rés, y els molts

210

10

heretjes acordaren celebrar un concert el dijous passat que, per esser el passat, era de Quaresma.

Com es molt natural, á dit concert foren invitades les senyores y filles dels socis, quines, recordantse de les santes paraules del predicador, s' abstingueren d' anarhi.

Pero, com diuen molt bé, *de todo abunda en la viña del Señor*, no ens fá estrany qu' una senyora, quin nom reservém, tingués la pensada de anarsen á trovar al senyor Rector pera que li digués si creia podia assistir á la vetllada, sens perjudici de la salvació de la seuá ànima.

Mossén Colell, á qui hem de regoneixer que's sab fer càrrec de les coses, li contestá:

—No, no crec hi hagi inconvenient, sempre que després fassi una petita penitencia.

Y aixís, la senyora aquesta, pugué assistir al «Principal» á cambi d' una penitencia y *tutti contenti*.

La fortuna en els exàmens

Hi han xicots que cursan carrera, y malgrat esser uns bons estudiants no logren surtir en bé de les assignatures, per lo qu' es veuen obligats á epetirles un any, un altre y un altre...

A nosaltres qu' entre tots hem passat per tot no ens estranya perque sabém molt bé que en els exàmen hi influeix tan com lo sapiguer, la sort.

Ja poden sapiguerla bé una assignatura que si la sort se gira d' esquena es com demanar al nostre caricaturista que fassi els ninots al seu temps.

A propósit d' aixó recordém un cás que sucesí á un dels estudiants de nostra cada jorn més estimada ciutat.

El xicot aquet estudiava el primers curs de Medicina.

Feia tres anys que s' havía parat després de fer l' ampliació.

Al cap dels tres anys se savía l' Anatomía tan bé com qui l' escrigué pero no obstant lo suspengueren per alló que deiem de la sort.

Després d' Anatomia es presentá de Técnica anatómica, qu' es una assignatura que també está compresa dins l' Anatomia.

El catedratic de Técnica acostuma á tenir devant les calificacions donades pel company d' Anatomia, ab quines ell se guia per calificar, puguentse dir, que si d' Anatomia suspenen á un, de Técnica també, per alló de que la primera vá aparellada, ó millor dit, junta ab la segona.

Doncs bé, fetes aquestes aclaracions, torném á quan el nostre paisá, després d' esser sospés per sa mala sort, de Anatomia, es presentá de Técnica anatómica.

De primé entuvi ja vegé que la sort li somreia, car anava contestant á totes les preguntes que se li feien.

Devant d' aixó el catedratic no capsa perqué havía sigut sospés d' Anatomia, y continuava preguntant, essent acertadament contestat.

Poticeracia

Per si el catedratic es convensé qu' el xicot ne savia, y li preguntá.

—*Hombre, es extraño que le hayan suspendido de Anatomía. Habrá estado V. de muy mala suerte. Dígame ¿que le ha tocado á V?*

—*Pues, me han tocado los testículos. Y era veritat.*

Frivoles

Divendres dia 1.—Dia de dijuni.—Desd' avui els de la llet supremeixen la xorrada. No obstant segons de qui es tracta no s' en estan de donarla.—L' Enric, millor dit, en Dominguin, el negre de la redacció, compra una capsa de mistos.—La Virtudes Soler deixa per avui el café Colón pera exhibirse al Cine.—En Benet s' adona de qu' el carrer Caballers fa pendent. No s' estranyin, es que li surt el caixal del seny.—La Ideal Amparito, la Lilia y la Riamà passen del café Colón al carrer de la Vileta número 2.

Dissapte dia 2.—Per una d' aquelles casualitats que tan repugnen á nostra estimadíssima mare y senyora Naturalesa, surt al seu degut temps POTICRACIA.—Arriven á Lleida les següents artistes que trevallaran

al café Paris: germanes Martinez, La Blanca, la Sirena y la Marina Blasco.—Apareix pels nostres carrers un home molt llort que vend La Rueda de la Fortuna.—La Sara passa altra vegada á classes passives.—El del café del Tut, y potser l' home que guia 'l carro de lo bassura també, compra tres números de nostre setmanari.

Diumenge dia 3.—A cala ciutat un floret de joves de vint á vintiun any ensenyen les formes ¡N' hi han de més lletjos!.—El jesuita Lluís Casas comença á fer exercicis pera dones soles, á l' església de S. Pere.—En Murillo, en Just y en Clua devant de La Maravilla queden badant al veure dos artistes. Passa en Hellín y els ofereix fanalets.—A La Paloma tornen á fer «La Casta Susanna» que cada vegada va millor. Creguin que de bona gana els ajudariem.—La de Bellcaire es mira al Mercé.

Dilluns dia 4.—La policia comensa á moures y á la Virtudes Soler li xiulen les orelles.—Aném á La Paloma á visitar á en Jové qu' ens en conta un rengle.—Al cine fan una pelicola en que apareix una dona que per lo que fa, sembla que protesti de la supressió de la xorrada. L' empresa per por d' enternir als lletés la treu del programa.—A les dotze y mitja de la nit, en el tren de Barcelona arriva el sempre tan lleig diputat per Lleida, D. Joan Moles.

Dimarts dia 5.—A les quatre del matí surt la Virtudes Soler de la Fonda d' Espanya, acompañada del inspector de policia.—Ohim la veu ferma y groixuda, con l' amor d' en Bergós á Catalunya, del diputat per Tremp, reverent pare Josep Llari.—Diu que

la «Gaceta» de Madrid d' avui publica 'l nom enament d' agregat á l' Escola Superior del Magisteri de Barcelona á favor d' en Joan Llerena, germá de nostre Eduardet d' Amposta, Bueno.—El president de la Comisió de Foment del Ajuntament després de besarnos les mans, ens convida á la reunió que tindrà lloc passat demá pera tractar de les próximes festes de Maig. Agrait.—Mossén Salas arriva de Madrid.

Dimecres dia 6.—La dona del Peret de París pregunta quin convent poden escullir pera portarhi la bonica nena de la Lola la Paraguaya.—La calamitat aquella del carro de la bassura continua passejantse descobert y sense fanal, no havent surtit encara cap municipal que l' hagi fet retirar.—Fan corre qu' el Just es casa ab una pubilla de Barcelona, y que fa una setmana qu' es rasca 'ls duros ab paper de vidre per treure-hi el rovell. Si es veritat, ja no podrá dir més allò de: *¡Se m' hi rovellen els duros á la butxaque!* pero si 's vol pendre la molestia de passar per la redacció li assegurém qu' els hi llímpiarém.

Dijous dia 7.—Hu portava molt callat, pero nosaltres ja ens em enterat de que en Mariano Gomá, el simpàtic sastre anunciant nostre, contraurá matrimoni el dia 15 ab una mossa d' Igualada.—Al cine tornen á deixar entrar á preferencia á les artistes — L' Associació de Dependents de Comers convoca Junta General extraordinaria pera el dia nou á les deu de la nit al seu hostatge social pera tractar d' assuntos d' interès per la classe. ¿Qué no 'ls han volgut publicar als demés diaris?—Rebém un article molt mal escrit titulat «Un perill» en

que parla d' una pelada á «La Paloma», qu' ab tot y no anar firmat hem descubert al seu interessat autor, quin nom junt ab algún párrafo comentat, publicarém al número pròxim.—A la reunió d' avui s' ha nombrat individuo de la Comissió de Festejos pera la Festa Major de Maig, un nostre potiner company qui té intenció de presentar un projecte de ferro-carril festiu ilustrat ab topes de color pera que puguin venir el forasters de franc.

Gran extraordinari de

POTICRACIA

pera la pròxima Festa Major

POTICRACIA, á fora de la capital, es trova de venta:

A BARCELONA.—Kiosko del Sol núm. 2, Rambla de les Flors.

A TÀRREGA.—Llibrería Güell.

A BORJES BLANQUES.—Llibrería Boldú.

**SI VOLEN BEURER BO
Y BARATO VISITEN LA CASA**

MOR

Es ont se beu lo millor vermout de Lleida Rambla de Fernando

A LA SULTANA

venen uns sandwichs remullats ab cervesa que s'ha de tenir molt mal gust per no repetí.
OSTRES FRESCUES de tots preus

Bandes alpines, Gorres d' aviador, Gerseis y mitjes d' esport, se venen á casa 'n

JOAN PORCA

  Plassa de la Sal

P. CASTRO

 METJE RADIOLÉC

Consulta: de 10 á 1 y de 6 á 8

Plassa de la Constitució, 19, principal.

FÁBRICA DE GASEOSSES

* * * * Y SIFONS * * * *

de

VIUDA DE BRAGULAT

CASA FUNDADA el ANY 1862

Se reb diariament Cervesa DAMM

ARMENGOL

Inmens assortit de mobles

de totes classes

MOBILIARIS DE LUXE de diferents estils

LLITS DE FERRO DAURACS

Rambla de Fernando 16

(baixos de la fonda d' Espanya)

Devant per devant de cala Ciutat, s' ha es-

tableré un nou comers de

SERRETERÍA, BACERÍA DE CU-

NYA, VIDRES y TERRAMENCES

pera tots els oficis, que segons diu tothom,

es la casa que vent mes BO y BARATO.

PREU SICSO EN TOC

Malalties secretes

Consultori Estadella, Major, 92, pral.

722

79

Galletes PATRIA

Únic representant: RAMÓN IBÁÑEZ BENET.-Lleida.

J. Agustí Blasco

Sastrería.-Major, 82.

MOBLES se restauren y s' en-
valen en el taller de

R. Sentis S. Antoni n.º 5

Extens surtit en pedestals y peus pera fil-
tres. * Etajers y repises propi pera regalos
Preus sumament barats

ARMERIA Y CERRALLERÍA

Joan & Balasch

Gran existencia d' articles de cassar y de sport
DESPATX.--Plaça de la Sal 3--TALLERS
Afors del pont

Cotxeria del Suis

Cotxes á l' estació á l' arribada
de tots els trens.

Se llóguen cotxes pera casaments,
batejos, enterros y pera tot lo qu'
es desitgi.

Salustiá Estadella

Metje-Dentista

Únic á la capital

Plaça de la Constitució, 24 pral.

LA LLUNA

Bar de primer ordre - Especialitat
en tota classe de begudes de les
millors marques - RESTAURANT
ab servici á la carta-Sopars-Preus
económics = = = = =

* * * Servici inmiliorable * * *
Blondel, 1 (devant del Pont)

LA CASA ROIG FABRICA

xocolate desde l' any 1843 & Suposém qu' aixó
vol dir qu' el fan bò.

DE QUARESMA:

- En aquests temps de dejuni, ¿no 't sembla qu' es estrany qu' els ous no s' abaixin?
—Es clar, com qu' han suprimit la xorrada.